

"אסימפטוטות"

קומדיה כלכלית

הדמויות:

חולה

פקיד

אישה

רופא

מערכה ראשונה

תמונה 1

בנק. החולה יושב מול הפקיד.

- חולה:** עוד כמה?
- פקיד:** בין שלושה וחצי לארבעה שבועות.
- חולה:** ארבעה שבועות...
- פקיד:** שלושה וחצי.
- חולה:** זה הכל... (הפקיד לא עונה) אבל איך זה יכול להיות?
- פקיד:** פעולות החשבון הבסיסיות. סך כל מה שיש לך בעו"ש, פלוס סך כל ההכנסות העתידיות הצפויות, חלקי ההוצאה היומית הממוצעת. את המנה שמתקבלת מחלקים בשבע: המספר השלם מייצג את מספר השבועות, והשארית את מספר הימים. זה חישוב מאד פשוט, גם אם עשית רק שלוש יחידות מתמטיקה. עשית שלוש יחידות מתמטיקה? (ולאחר שהחולה לא עונה) נראה לי שכן. יש לך פרצוף כזה.
- חולה:** אני, אני חסכתי כל החיים. פנסיה... קופות גמל... ביטוח...
- פקיד:** לא רלוונטי.
- חולה:** אני אבקש העלאה בעבודה. משהו רציני. אני אמכור את המכונית. את הבית. את כל מה שיש לי.
- פקיד:** זה לא יעזור. כל עוד ריבית הסאב פריים בשווקים הגדולים נשארת על אפס פסיק שלוש אחוזים וערך הזהב באמריקה הדרומית שומר על רמה יציבה – יישארו לך רק שלושה וחצי שבועות לחיות. ככה החליט חשבון הבנק שלך. זה לא ביטוי, אגב. החשבונות בבנק שלנו כבר מסוגלים לבצע החלטות בינאריות כאלה.
- תבין, המצב הכלכלי העולמי לא פשוט. המחירים עולים. החיים קשים. וכו' וכו'.
- חולה:** אז מה יקרה לי?
- פקיד:** הרוב פשוט הולכים לישון ולא מתעוררים. הגוף יודע שאין בשביל מה. בעיתון כותבים "נפטר לאחר מאבק ממושך במחלה קשה". כדי לא להפחיד את הציבור.
- חולה:** כמו כשהיינו ילדים ולא התעוררנו כדי ללכת לבית ספר?
- פקיד:** אני אף פעם לא הייתי ילד. אף פעם.
- אבל כן. הבנתי שמדובר בתחושות דומות.
- חוץ מהעובדה שלא מתעוררים לעולם, כמובן.

לכן, אגב, בלתי אפשרי להגדיר את התחושה באופן מדוייק. אין מי שיספר עליה.

חולה: אני... אני... אפשר לקבל מים?

פקיד: לא.

חולה: אין מים?

פקיד: אתה גר קרוב לכאן?

חולה: סליחה?

פקיד: שאלתי אם אתה גר קרוב לכאן.

חולה: רבע שעה.

פקיד: נסיעה? (החולה מהנהן. הפקיד נושם לרווחה) במרחק כזה, מפספסים אפילו את המודעות. אולי נתקלים באחת כמה שבועות אחרי שכבר שוכחים מזה לגמרי. (מהרהר) ואז ממילא לא יודעים. (מתנער) אם מדובר בכאלה שגרים ממש קרוב, אני לוקח חופש. חייב.

חולה: אהבו אותי פעם נורא, אתה יודע? אמאל'ה... אבא... אני רוצה לקרוא שירים... עד עכשיו

לא הייתה לי את הסבלנות... את הנשימה הנכונה... תמיד היה רעש... אני מרגיש בגוף שיש לי מקום בשביל זה, שאני צריך את זה, עכשיו... לקרוא שירים באיזו כורסה נוחה עם נעלי בית ולהיאנח "הו"... (נעצר) לא איכפת לך ממני?

פקיד: אני לא מכיר אותך.

חולה: ובאופן עקרוני?

פקיד: להתראות. (מהורהר) למרות שבעצם כבר לא נתראה יותר. (פונה ללכת)

חולה: רגע.

יכול להיות שהסאב פריים פתאום יעלה וערך הזהב באמריקה הדרומית ישתפר?

פקיד: אחרי שתמות – בוודאי. ואז הרווחים ייכנסו ישירות לחשבון שלך.

חולה: יישאר לי חשבון בבנק?

פקיד: כן. החשבון שלך מתאפס ונשאר פעיל בכל מקרה.

חולה: בשביל מה?

פקיד: לא יודע. אולי בשביל תחיית המתים? (צוחק קצרות. יוצא)

תמונה 2

חדר בבית. החולה יושב מול אישתו. הם אוכלים.

- אישה:** עוד חמאה?
- חולה:** לא תודה. (ולאחר שהות) בעצם כן. כן. עוד חמאה. תודה.
- אישה:** אני רוצה שניסע לאוסטרליה.
- חולה:** מתי?
- אישה:** עוד חודשיים, בקיץ.
- חולה:** עוד חודשיים חורף.
- אישה:** לא באוסטרליה. העונות שם הפוכות.
- כל כך יפה שם.
- חולה:** מה יפה שם?
- אישה:** אומרים שיש שם את חופי הים הכי יפים בעולם. לעומתם הקאריביים נראים כמו ערימת אשפה. נשכור מכונית. לא. יותר טוב: נקנה מכונית. טראק כזה, פור ביי פור. קונברטאבל. אולי קרוואן? כמה מכוניות היו לך בחיים? (החולה לא עונה) חמש. אם אפשר לקרוא לפיאט ההיא מכונית... הנה. הזדמנות להגדיל את מספר המכוניות שהיו בבעלותך במשהו כמו חמש עשרה פרסנט.
- חולה:** אני לא מתכוון לקנות מכונית.
- אישה:** אבל זה מה שעושים באוסטרליה, אתה לא מבין? טסים, קונים טראק, נוסעים, מוכרים את הטרק במחיר יותר טוב, טסים בחזרה.
- אתה יודע שנוהגים שם הפוך? או שאולי הם מסתכלים עלינו ואומרים שאצלנו נוהגים הפוך?
- חולה:** תודה, זה היה מאד טעים.
- אישה:** אתה הכנת.
- אתה לא רוצה לטבול קצת ביופי?
- חולה:** אני רוצה.
- אישה:** אז אני קונה כרטיסים.
- חולה:** אני... אני לא יכול לנסוע לאוסטרליה. אני לא מרגיש כל כך טוב.
- אישה:** (שמה יד על מצחו) אתה בריא לגמרי.
- חולה:** זהו? בריא לגמרי? היד שלך קובעת שאני בריא לגמרי? ומה תגידי אם אני אתפגר

פה עכשיו? אבל לא היה לו חום? הוא היה בריא לגמרי?

אישה: אני לא אגיד כלום.

חולה: אז מה תעשי?

אישה: לא יודעת.

חולה: תבכי?

אישה: קרה משהו?

חולה: בכית פעם, בגללי?

אישה: קרה משהו?

חולה: לא.

אני הולך למות.

אישה: אז אפשר לטוס גם ליוון.

בעצם לא. היינו בירח דבש.

אוסטרליה זה מאסט.

חולה: שלושה וחצי שבועות. מהיום.

יש לי אוברדראפט. סופני.

זה עצוב, נכון?

אישה: (צוחקת) כן. (מפסיקה לצחוק) ראיתי דיל לא רע לכרטיסי טיסה. עם אפגרייד

לביזנס. בכל זאת, טיסה ארוכה...

אתה לא אומר כלום?

חולה: לא.

אישה: אז שאני אזמין?

חולה: תזמיני.

אישה: ביזנס? אני אוהבת ביזנס.

(ולאחר שהות) אתה רציני. איך זה קרה? חסכנו כל החיים.

חולה: זה פשוט קרה.

אישה: אבל איך זה קרה? (החולה לא עונה) איך זה היה יכול לקרות? מישהו הסביר לך איך זה

קרה, איך זה יכול היה לקרות, איך קורים דברים כאלה, איך דברים כאלה יכולים לקרות,

איך זה קרה? (ולאחר שהחולה לא עונה) תן לי להסתכל בניירות. (החולה לא זז) לא

הראו לך ניירות? חישובים?

חולה: לא צריך. הכל מאד מסודר. הכנסות לעומת הוצאות...

- אישה:** חתיכת דפוק. מודיעים לך שעוד שלושה וחצי שבועות לא תהיה יותר ואתה לא אומר כלום. (בוכה) חתיכת דפוק. ובדיוק תיכננו טיול לחו"ל...
תמשיכי.
- חולה:**
- אישה:** חייבים למצוא פיתרון... בטח יש שיטות טיפול חדשות. מוכרחות להיות. אני אעביר לך כסף מהחשבון שלי.
- חולה:** לא לדבר. לבכות.
- אישה:** להמשיך לבכות?
- חולה:** כן. עוד טיפה. יש לך בכי יפה.
- אישה:** (בבכי) ניכנס לאינטרנט... נציל אותך.
- חולה:** רק לבכות. (האישה בוכה בכי חרישי)
- לא חשבתי שאפשר להנות כל כך מבכי של מישהו אחר.
למה את בוכה? את כבר לא אוהבת אותי.
נכון.
- אישה:**
- חולה:** אפילו עכשיו?
- אישה:** אתה אוהב אותי עכשיו?
- חולה:** אני מסתכל עלייך ואני כמעט...
(מוציא ספר)
- אישה:** מה זה?
- חולה:** שירים. אני מתכוונן לקרוא את זה כל הלילה.
(פותח את הספר)
- “אנשים יתנשמו בכבדות כמו בתום דהרה עתיקה.
הגורת הבטון של העיר הדוקה. בהחלט הדוקה.
הקירות הכבדים מבינים משהו ונופלים בשתיקה”.
(נעצר) ממתי?
- אישה:** ממתי מה?
- חולה:** לא חשוב.
- את יכולה לשבת כאן ולבכות קצת?
- אישה:** (בוכה) אפשר גם לדבר?
- חולה:** לא.
- אישה:** תקריא לי קצת?

כך הם נשארים מספר רגעים.

תמונה 3

נכנס הפקיד.

פקיד:

באנליזה,

אסימפטוטה של

פונקציה ממשית היא

קו ישר המתקרב לגרף הפונקציה באופן כזה ש

המרחק ביניהם שואף לאפס כאשר מתרחקים מראשית הצירים לאינסוף.

באופן כללי יותר,

אומרים ששתי עקומות מתקרבות זו לזו באופן

אסימפטוטי

אם המרחק ביניהן שואף ל

אפס.

תמונה 4

משרד הרופא. מול שולחנו של הרופא יושבים החולה והאישה. הרופא מעיין בניירות.

רופא: (מסתכל בשעונו) אתם שש ועשרה?

אישה: כן.

רופא: בטוחה?

אישה: כן.

רופא: (מציץ בשעונו) אז למה נכנסתם רק עכשיו? (האישה לא עונה. פונה לחולה) למה?

(החולה לא עונה. הרופא נעמד) למה הוא לא מדבר? מי אתם?

אישה: אנחנו שש ועשרה. שש ועשרה, דוקטור.

רופא: (ניגש לחולה עם מקל לבדיקת גרון) תפתח את הפה. (לאישה) גם את.

החולה והאישה פותחים את פיהם. הרופא מסתכל ומתיישב לאחר כמה רגעים.

רופא: אה. פרימום נון נוקרה.

- אישה:** (לאחר שהות) מה ראית שם, דוקטור?
- רופא:** כלום.
- אישה:** כלום?
- רופא:** כלום. אין מכשיר האזנה.
- לפעמים, כשאני מאבד את הביטחון שלי בעולם, אני עושה את הבדיקה הזאת ונרגע. מה אתם עושים כאן?
- אישה:** שמענו שיש... ניתוח?
- רופא:** אין ניתוח.
- אישה:** שמענו שהוא מאד חלוצי.
- רופא:** מי אמר לכם?
- אישה:** אמרו.
- רופא:** חלוצי? זה מה שאמרו לכם? חלוצי? הניתוח הזה הוא החלוץ שהולך לפני כוח החלוץ, עמוד האש שהולך לפני עמוד האש, האוונגרד שהולך לפני האוונגרד, מעיף מבט לאחור ורואה איזה הבהוב דהוי שנקרא קידמה. לא סתם השקעתי את כל חיי במחקר חוצה תרבויות, פיתוח חוצה יבשות, שבסיומו ליבלב לו הליך כירורגי השתלתי היוצר השפעה חשמלית חיובית ביותר על חשבון הבנק של הפציינט. מחדר הניתוח ישירות לחשבון הבנק! ומה אומרות כל הוועדות הרפואיות, כאשר אני מציג להן את החידוש? "צריך לבדוק", או "זה דורש עוד פיתוח". חה! ומה אומר הציבור, כאשר אני פותח קליניקה מחתרית שמסכנת את עיסוקי ברפואה כדי להראות לכל הטיפשים בוועדות שהניתוח עובד? "זה מסוכן". "זה לא נשמע לי בריא". הה, הציבור ועם הארץ. אבל אני, אני עוד אגיע ליום בו... (נעצר באחת) כלומר, כן, סופר לי שהדבר הזה קיים.
- אישה:** תמשיך, דוקטור. תמשיך.
- רופא:** לא אמרתי כלום.
- אישה:** מה קורה אחרי הניתוח? ספר לי מה קורה אחרי הניתוח.
- רופא:** מבצעים מעקב מדוקדק... עם כל הז'רגון המדעי... הה... אוספים את כל העובדות והממצאים, עובדה לעובדה, ממצא לממצא... כותבים הקדמה מפוצצת, סיכום היסטורי, ושולחים למערכת של ה"סיינס דיילי". הו, ה"סיינס דיילי"... תוך מספר שניות מתקבלת שיחת טלפון מהעורך הראשי. הוא שולח את המטוס הפרטי המיוחד של המערכת... טסים, נפגשים, לוחצים ידיים, מפרסמים, מפרסמים, מפרסמים.
- אישה:** התכוונתי לפציינט.

- רופא:** מצבו הפיזינסי של הפציינט חווה שיפור עצום. הוא יוכל להיות מיליונר.
- חולה:** איך אני ארגיש?
- רופא:** אה, אתה תהיה בסדר. בסדר גמור.
- חולה:** אין סכנה?
- רופא:** איך אפשר לעשות הסטוריה בלי להסתכן קצת?
- אישה:** אבל אם קורה לו משהו אז גם אין הסטוריה, נכון?
- רופא:** הנסיון להגיע להסטוריה הוא מה שחשוב, גברתי. הנסיון. אני לא יכול לשלוט באיזה תסחיף ריאתי באמצע ההשתלה. ומבחינה תיאורטית זה גם לא כל כך משנה. הערת שוליים בסוף המאמר: "דרך אגב, איקס מת".
- חולה:** אבל אני אמות.
- רופא:** כמובן שכולנו מעדיפים שתשרוד. אבל גם אם לא, תמות בתור קייס רפואי – הקייס שכמעט שרד השתלת כסף. זה יסדר גם את העתיד של הגברת ושל הילדים. בעצם, אין לכם ילדים, נכון?
- חולה:** בואי נלך.
- אישה:** רגע. אולי לא תמות? אולי עוד שבועיים כבר נהיה אחרי הכל ונשתזף לנו על החוף באוסטרליה? (לרופא) נוכל לטוס לאוסטרליה?
- רופא:** ודאי. תוכלו לטוס לאוסטרליה כל הזמן. רק תדמיינו את עמוד השער של הסיינס דיילי: "הולכים לישון עניים וקמים עשירים". זה אפילו מתחרז. (שולף טופס ומניח אותו לפני החולה) רק תחתום פה ונשתה שמפניה.
- החולה קורא את הטופס.
- רופא:** זה משהו סטנדרטי של חברות ביטוח.
- רוב הדברים שכתובים שם בכלל לא קיימים. במקרה הכי גרוע תתעורר עם כאב ראש קל.
- חולה:** אני לא מוכן להיות מיליונר.
- אישה:** למה לא? תחשוב על החיים היפים שיהיו לנו.
- חולה:** החיים שלנו לא כל כך יפים עד עכשיו.
- אישה:** בגלל שלא חיינו אותם בתור זוג עשיר.
- חולה:** אני לא מוכן להיות עשיר.

- רופא:** כל הכבוד אדוני. עוד לא פגשתי מישהו כמוך.
- חולה:** אולי תחשוב על זה שוב? בשביל הגברת?
- רופא:** לא.
- רופא:** אני מצדיע לך. איזו עקשנות! אתה תוכל להיות הקייס שכמעט ניצל בזכות הניתוח, אבל ויתר עליו ובחר במוות מטומטם בגלל עקרונות מיושנים... כדאי לך...
- חולה:** מוות? למה מוות?
- רופא:** אני אנתח אותך רק אם תסכים להשתלה של מיליונים.
- חולה:** מיליונים? למה מיליונים?
- אישה:** אתה רופא.
- רופא:** אז מה?
- אישה:** תיתן לו פשוט למות עוד כמה ימים?
- רופא:** יש פציינטיים שגם הרפואה עומדת מולם חסרת אונים.
- אישה:** ומה עם ההסטוריה, דוקטור?
- רופא:** חיכיתי עשרים שנה. אני אחכה עוד קצת.
- אישה:** אני אדווח עליך.
- רופא:** ומה תגידי? הניתוח הזה עדיין לא קיים.
- חולה:** תסתכל עליי, שנייה.
- רופא:** אני מסתכל.
- חולה:** אל תהרוג אותי.
- רופא:** מי אתה?
- חולה:** אני שש ועשרה, דוקטור. יש לי עוד הרבה דברים שאני רוצה להגיד. והרבה דברים לחשוב עליהם. ככה סתם, ללכת ברחוב ולהרגיש איזה ניצנוץ במוח. לא עשיתי את זה עד עכשיו. אפילו לא פעם אחת.
- רופא:** אבל המאמר...
- אישה:** זה באמת יהיה כל כך נורא? נמצא כותרת אחרת: "הולכים לישון עניים וקמים מאושרים".
- רופא:** זה עדיין מתחרז.
- אישה:** בדיוק. וזה רק הניתוח הראשון. אחריו כבר תוכל להציב איזה תנאים שתמצא. חדר ההמתנה שלך יתפוצץ. יתפוצץ, אמרתי? לא יהיה לך חדר המתנה. הכל מוזמן מראש לעשרים שנה. ופעם בשבוע תנתח מישהו עם סיפור אנושי מרגש.

- רופא:** תחתום על הטופס.
- חולה:** תבטיח לי שתחזיר אותי בדיוק לאותו המצב.
- רופא:** וודאי.
- חולה:** תודה, דוקטור. (לאישה) נעבוד בכמה עבודות. נחסוך. ניקח הלוואה עם ריבית מטורפת. נמצא באינטרנט דיל עם חברת תעופה גרועה. נקלל כל הטיסה לאוסטרליה.

החולה חותם על הטופס. הוא והאישה מתחבקים.

- רופא:** יום גדול למדע. (מוציא בקבוק שמפניה וכוסות)
- אישה:** זה דום פריניון?
- רופא:** לא. אבל זה התיישן הרבה זמן. (שותה) אח. כמה חלמתי על הרגע הזה. (מרוקן את כוסו)
- חולה:** מתי הניתוח?
- רופא:** היום. תעברו בדרך החוצה אצל המזכירה. היא תגיד לכם לאן להגיע. נכניס גם אותה להסטוריה, מה יש?
- אני הולך לעשות כמה טלפונים.

לאחר שהחולה והאישה לא עונים, הרופא יוצא.
החולה והאישה מקישים כוסות ושותים.

תמונה 5

חדר בבית חולים. החולה, מחובר למכשירים רבים, ישן על מיטה. האישה יושבת לידו. שותקת. נכנס הרופא.

- רופא:** במתמטיקה,
- ישנם שני סוגים עיקריים של אינסוף -
- זה הבא לתאר גודל של קבוצה שאינה סופית,
- וזה הבא לתאר תהליכים גבוליים,
- ומשמעותו היא
- כמה שנרצה,
- כלומר,
- שאיפה לאינסוף פירושה

שאנו יכולים להגיע ל
מספר גדול כרצוננו.

מערכה שנייה

תמונה 6

חדר בבית חולים. החולה ישן על המיטה. נכנסים הרופא והאישה.

- אישה:** נו?
- רופא:** ובכן...
- אישה:** הוא מת?
- רופא:** (ממהר לבדוק את החולה) מה פתאום?
- אישה:** אני לא מאמינה. הוא מת. זהו, נגמר...
- רופא:** (מקשיב לליבו של החולה בעזרת סטטוסקופ) לא יכול להיות שזה קרה. לא יכול להיות.

האישה לוקחת את הסטטוסקופ של הרופא. היא מתקרבת לחולה ומניחה את הסטטוסקופ על חזהו. באותו הרגע החולה קופץ מהמיטה וזורק את הסטטוסקופ מעליו.

- אישה:** אתה חי! (ממהרת לחבק את החולה)
- חולה:** כן.
- רופא:** (ממהר להרחיק את האישה) איך אתה מרגיש?
- חולה:** כואב לי ה...
- רופא:** (ממהר לבדוק את החולה בעזרת אביזרים שונים) אישונים בסדר. אוזניים בסדר. גרון...
- (החולה פותח את פיו) אתה בסדר. (מחבק את החולה)
- חולה:** אתה מכאיב לי.
- רופא:** (עוזב אותו) סליחה. (מתקשר) הודעה ראשונית לעיתונות: הפצינט בריא. בריא לגמרי. (מנתק)

האישה מגיעה ומחבקת בעדינות את החולה.

- אישה:** איך אתה?
- חולה:** כואב לי הראש.
- אישה:** זה בטח בגלל ההרדמה.
- חולה:** וגם הכתפיים שלי כואבות. נורא.
- רופא:** הכתפיים?

- חולה:** כן. זה אמור להיות ככה?
- רופא:** ודאי. זה צפוי לגמרי.
- חולה:** שמת לי את הספר?
- אישה:** כן.
- (מחפשת מתחת לשמיכה. שולפת חבילת שטרות ענקית) מה זה?
- רופא:** (מגיע ולוקח ממנה את השטרות) מעניין. זה... (לחולה) איכפת לך לתת לי את זה?
- החולה מושיט את השטרות לרופא, שממהר לשלוף מצלמה ולצלם אותו.
- רופא:** מזכרת קטנה מההסטוריה.
- החולה מוציא את ספר השירים מתחת לשמיכות.
- חולה:** (לאישה) תודה. (מדפדף ומתחיל לקרוא)
- רופא:** אתה עוד מעט תצא מכאן.
- חולה:** אני לא צריך לנוח?
- רופא:** אמרתם שיש לכם תוכניות, לא? לעבוד קשה. לטוס לאוסטרליה.
- חולה:** נכון. ולשבת בבית. לקנות סיגריות. לריב.
- רופא:** אני לא צריך לנוח?
- רופא:** אין כמו לנוח בבית. כמובן שנצטרך להיפגש. לצורכי מעקב רפואי.
- חולה:** פעם בשבוע?
- רופא:** פעם בשעה.
- אישה:** כל שעה?
- רופא:** כן. יש לי אחריות רפואית.
- אישה:** אם משהו לא בסדר, דוקטור, תגיד לנו עכשיו.
- רופא:** הכל בסדר גמור.
- חולה:** הניתוח עבר חלק?
- רופא:** לגמרי. חלק לגמרי. באמת שאין מה לדאוג.
- אישה:** איך ניפגש כל שעה?
- רופא:** אני אעבור לגור איתכם. רק לכמה ימים.
- חולה:** (לאישה) את יכולה להביא לי קפה?

רופא: עדיף שלא תשתה עכשיו קפה.

חולה: אז מים?

האישה יוצאת.

חולה: אני לא מרגיש טוב.

רופא: אתה נראה מצויין.

חולה: אני לא מרגיש טוב, דוקטור.

רופא: אתה רק עייף.

חולה: אני הולך למות, נכון?

רופא: מה פתאום. כל הסימנים החיוניים שלך מצויינים.

חולה: אז למה אתה עובר לגור איתנו?

רופא: אני צריך לעקוב אחריו מקרוב בשביל הסיכום של המאמר. שבוע, זה הכל.

האישה חוזרת עם כוסות מים.

אישה: לא ייאמן מה שהולך שם בחוץ. כמה אנשים.

חולה: איך הם כבר יודעים?

רופא: אולי תנסה ללכת?

חולה: עכשיו?

רופא: כן. בוא נראה שאתה מסוגל. לאט לאט.

חולה: אני לא חושב שאני מסוגל.

רופא: ולהתיישב?

החולה מתיישב במאמץ על המיטה.

רופא: יפה מאד. עוד מעט יבואו לראיין אותך במיטה.

חולה: מה? מי?

רופא: הרשיתי לעצמי להזמין כמה מכרים מתחום התקשורת. בכל זאת, יש התעניינות עצומה.

אישה: הוא עדיין חלש.

רופא: נגביל אותם לחמש דקות, נסיים תוך שעתיים.

אישה:

שעתיים?

רופא:

אז ראיון קבוצתי של חצי שעה. הם יצטרכו להתחשב.

חולה:

לא עכשיו, דוקטור.

אישה:

אי אפשר לחכות עד שנחזור הביתה?

רופא:

זה בדיוק מה שאמרתי לכל העיתונאים. אבל הם לא מסוגלים להתאפק. חלקם הגיעו

מחו"ל. בכל זאת, הסטוריה עולמית. הם לא ייתנו לך לצאת בלי שתדבר קצת.

אישה:

אני אתראיין במקומו.

רופא:

לא רע. נשאיר אותם מסוקרנים. אולי נארגן כמה תמונות סטילס ביציאה מבית החולים?

נושיב אותו על כיסא גלגלים – עם פנים מכוסות, כמו האלה שזוכים בהגרלות – ואת תדחפי מאחורה. מה אתם אומרים? (ולאחר שהחולה והאישה לא עונים) חייבים לתת להם משהו. עוד יום יומיים כולם ישכחו ממך ויזכרו אותי. כבר עכשיו הטלפון שלי לא מפסיק

לצלצל. (פונה לצאת)

חולה:

תודה, דוקטור. הצלת אותי.

רופא:

הכל בשביל המדע.

חולה:

אתה אדם טוב.

רופא:

(נעצר) אף פעם לא אמרו לי את זה.

עשיתי הרבה יותר מלהציל אותך. החייתי אותך.

אתמול התחננת שאסתכל עליך, והיום הפכתי אותך לאדם חדש.

חולה:

אדם חדש עם כאב ראש חדש.

הם צוחקים.

רופא:

ועם שבעים ביליון מאה אלף וחמישים בבנק.

אישה:

מה?

רופא:

אני יודע שאלה לא הסכומים שדיברנו עליהם. צ'יפרתי אתכם קצת.

חולה:

אבל אמרנו...

רופא:

בטח שאמרנו.

החולה מזנק מהמיטה וחונק את הרופא. האישה מנסה להפריד.

חולה:

למה?

- אישה:** תעזוב אותו.
- חולה:** מתחשק לי לחנוק אותו.
- אישה:** אתה צריך אותו.
- רופא:** רצית את זה.
- חולה:** לא רציתי.
- רופא:** אישתך רצתה. ראיתי בעיניים שלה.
- חולה:** (לאישה) ידעת מזה?
- אישה:** לא.
- רופא:** אתה לא שואל את השאלות הנכונות. (לאישה) רצית את זה?
- חולה:** הבטחת לי. למה?
- רופא:** לא כדאי שתתאמץ כל כך מייד אחרי הניתוח.

החולה משחרר את אחיזתו ומתנשם.

- אישה:** מה קרה?
- חולה:** אני חייב לשכב.

האישה לוקחת את החולה ומשכיבה אותו במיטה.

- רופא:** כל אחד ממציא היום ניתוח. אני חייב לבלוט איכשהו.
- אישה:** יש סיכון רפואי?
- רופא:** להיפך. ככל שמשתילים יותר, הגוף מפתח עמידות גבוהה יותר. כסף זה מעגל שמזין את עצמו.
- הארכת לי את החיים.
- אישה:** למה כואב לו הראש?
- רופא:** לגוף לוקח קצת זמן להתרגל למצב החדש. תוך יום יומיים הכל יסתדר.
- חולה:** אני אתרום את הכל לצדקה.
- אישה:** ואז עוד פעם תגיע למצב הזה.
- חולה:** אני אעבוד.
- רופא:** ידעתי שלא טעיתי בכם. איזה יחסי ציבור מצויינים. אני אגיד לכתבים שאתה שוקל את זה. (מסדר את בגדיו. עונב עניבה) תסלחו לי. ראיון ראשון אחרי הניתוח. אולי ברטה

תראה אותו ותחזור אליי. זה יהיה סיומ הולם לעשרים שנה של חיזורים אציליים וחסרי טעם.

הרופא יוצא.

- אישה:** באמת לא ידעתי.
- חולה:** אני יודע.
- אישה:** למרות שאולי זה לא כזה נורא.
- חולה:** את צוחקת.
- אישה:** כן. בטח.
- חולה:** אני איפטר מהכל מחר. היום. מחר בבוקר אני אצא לחלק עיתונים. (רואה שהאישה צוחקת) למה את צוחקת?
- אישה:** איך תתעורר כל כך מוקדם בבוקר?
- חולה:** עם חיוך. קפה, שעתיים שלוש של עבודה מאומצת, חזרה הביתה לארוחת בוקר זוגית – על זה אני לא מוכן לוותר – ואני ממשיך ביום. עוד חצי משרה פה, רבע משרה שם, שיחת טלפון אוהבת בשתיים עשרה וחצי, ואנחנו נפגשים בשמונה בערב ורואים חדשות ביחד. ערב אחד אני נרדם מול הטלוויזיה, ערב אחרי זה את, ערב אחרי זה סקס, ערב אחרי זה נזכרים בסקס והולכים לישון מוקדם, ערב אחרי זה עושים טיול וערב אחרי זה עושים פאזל. נפלא, לא?
- אישה:** אולי כדאי שנחשוב עוד קצת.
- חולה:** אנחנו נעשה חיים. לא מגיע לנו קצת לעשות חיים?
- אישה:** בטח שמגיע. אבל בוא נעשה את זה כמו שצריך. בלי להתאמץ כל כך. רק תדמיין לעצמך, לחזור הביתה מה... מהג'ים, נניח.
- חולה:** אני שונא חדרי כושר.
- אישה:** אני לא מדברת על חדר כושר. אני מדברת על ג'ים. ואני בדיוק אחזור מ... אחזור מ... Wizzo.
- חולה:** Wizzo?
- אישה:** כן. ויצ"ו. אבל במבטא אמריקאי. לא, בריטי. אני מתנדבת שם שלוש פעמים בשבוע. שנינו חוזרים לבית ממוזג עד אימה באמצע הקיץ. מחשבון החשמל בטח לא איכפת לנו, וגם לא מעניינים סביבתיים: אנחנו תורמים מספיק לכמה ארגונים. הבית נקי ומצוחצח,

עבודה יפה של מרסלוס, העובד הלא חוקי שלנו. במערכת הסטריאו מתנגן הדיסק שקניתי
לך ליום הולדתך, The best of Jazz, ועל בר המשקאות הקטן מונחות שתי כוסות –
וויסקי סינגל מאלט אנד Coke שיפנק את האדון ושמפניית דום פריניון עם דיאט ספרייט
שתענג את הגברת. אלוהים, זה ביוטיפול. רייט?

חולה: כן, אבל... את צוחקת, נכון? (ולאחר שהאישה לא עונה) אני לא צריך את זה. גם את לא.
אישה: לא?

חולה: לא.

אישה: אפילו לא לשבוע?

חולה: אפילו לא לשנייה.

אישה: ננסה. לשבוע אחד.

חולה: אי אפשר לחיות ככה רק שבוע.

אישה: תחשוב על זה כמו על חופש.

חולה: חופש? לא תהיה לנו שנייה לעצמנו.

אישה: אם לא ימצא חן בעינינו, תמיד נוכל ללכת לבנק.

חולה: ואם כן ימצא חן?

אישה: נחליט ביחד. יהיה לנו הרבה יותר קל להחליט אחרי שתנוח קצת.

חולה: אני מרגיש מצויין.

אישה: כאב הראש עבר? (ולאחר שהחולה לא עונה) הרגע התעוררת מניתוח. אתה לא יכול

לעבוד שתיים עשרה שעות מחר.

חולה: אני לא מוכן שנקנה דברים עם הכסף הזה.

אישה: לא נקנה שום דבר. רק נהיה ביחד.

חולה: שבוע.

אישה: שבוע. ואז נתרום את הכל ונשכח שמשהו קרה בכלל.

האישה והחולה מתחבקים.

תמונה 7

חדר בבית. החולה יושב וקורא. נכנסת האישה, לבושה בכתונת ממשי.

אישה: למה קמת?

- חולה: תליתי כביסה.
- אישה: בחמש בבוקר?
- חולה: כן. חישבתי שאם אני אתלה במקומך כביסה, תוכלי להגיע חצי שעה קודם לעבודה. עם חצי שעת עבודה נוספת שלך ננחת באוסטרליה שנתיים לפני התכנון.
- אישה: בוא לישון.
- חולה: אני רוצה לקרוא. סוף סוף שקט. בלי כתבים. בלי מצלמות.
- אישה: תישן קצת ותמשיך לקרוא.
- חולה: הולכים לבנק בצהריים. שכחת?
- אישה: אמרנו שנדבר לפני שנחליט.
- חולה: אמרנו שננסה שבוע. ניסינו.
- אישה: כל כך נהניתי השבוע.
- חולה: באמת?
- אישה: כן. כאילו יצאנו לפנסיה ואין לנו יותר דאגות. לא נהנית?
- חולה: הרופא הזה היה כאן כל הזמן.
- אישה: הוא עוזב עוד שעה.
- חולה: וכל הטלפונים. והראיונות. והבקשות לתרומות. בקושי ראיתי אותך.
- אישה: נלמד לחיות עם זה.
- חולה: אני לא רוצה ללמוד לחיות עם זה. אני רוצה לחיות בלי זה.
- אישה: תיקח משרד שיטפל לך בהכל. נעבור דירה.
- חולה: למה לעבור דירה?
- אישה: אתה לא רוצה חנייה? מעלית? מיזוג מרכזי?
- חולה: יגלו את הכתובת שלנו תוך שנייה.
- אישה: ניקח חברת שמירה.
- חולה: חשבת על הכל, נכון?
- אישה: יפה?
- חולה: מה?
- אישה: הכתונת שלי. קניתי אתמול. היא יפה?
- חולה: מאד.
- אישה: אני צריכה להחזיר אותה בצהריים לחנות.
- חולה: למה?

אישה:

שילמתי בתשלומים.

חולה:

תשמרי אותה. כמזכרת.

אישה:

אתה רוצה לקום מעכשיו כל יום בחמש וחצי ולתלות כביסה? לא יישאר לך כוח לכלום.

חולה:

הכסף מעייף אותי.

אישה:

אז תיקח רואה חשבון שישקיע אותו. כל חודש תמשוך כמה שצריך. וזהו. לא נשמע על זה יותר.

נכנס הרופא.

רופא:

בוקר טוב.

חולה:

בוא נגמור עם זה.

החולה מנשק את האישה. הרופא שולף מצלמה ומצלם.

רופא:

התגובה התקשורתית מצויינת. חושבים שאתה קדוש.

חולה:

זאת התמונה האחרונה, נכון?

רופא:

כן. עשיתי איתם הסכם לשבוע. חבל. הם היו שמחים לקבל עוד חומרים.

חולה:

סיימנו?

רופא:

יש לנו עוד בדיקה אחת. אבל קודם אני רוצה להגיד כמה מילות פרידה, ברשותך.

חולה:

תבדוק ותלך.

רופא:

היית הפציינט הכי חשוב שהיה לי בחיים.

אישה:

הוא נראה לי קצת חיוור, דוקטור.

רופא:

חיוור, את אומרת?

חולה:

אני חיוור?

אישה:

חיוור. תבדוק ביסודיות.

הרופא בודק את החולה.

חולה:

להתראות. (ולאחר שהרופא לא זז) למה אתה לא הולך כבר?

רופא:

הבדיקה...

חולה:

מה ראית שם?

- רופא:** הגוף שלך עדיין לא הגיע ליציבות.
- חולה:** אמרת שזה נורמלי בשלב הזה.
- רופא:** כן. אבל אי אפשר להעביר אותו טלטלה, במצבו. זאת תהיה טעות רפואית להוציא כל כך הרבה כסף מחשבון הבנק שלך בבת אחת. אני לא חושב שתעמוד בזה.
- חולה:** אמרת שכלל שסכום ההשתלה יותר גבוה, הגוף מפתח עמידות יותר גבוהה.
- רופא:** נכון. אבל אי אפשר לדעת מה יקרה לכל השסתומים ברגע שהכל ייצא. יכול להיות שלא יקרה כלום. יכול להיות שיהיו לך כאבים. יכול להיות שתמות.
- אישה:** מה אתה מציע, דוקטור?
- רופא:** באופן אידיאלי – להשאיר את כל הכסף במקומו. למה להתעסק עם כוחות הטבע? אבל אם אדוני כל כך נחוש להיפטר מהכל, לעשות את זה בהדרגה. לתת לגוף זמן להתרגל.
- חולה:** (לחולה) איך הראש?
- רופא:** קצת פחות כואב.
- רופא:** כבר התחלת להיפטר מהכסף, נכון?
- חולה:** מה פתאום?
- רופא:** אדוני, רק את האמת. זה קריטי.
- חולה:** נתתי אתמול כמה שטרות לאיזה קבצן.
- רופא:** בלי להגיד לי? לרופא האישי שלך?
- חולה:** אתה זוכר כמה נתת לו?
- רופא:** לא.
- רופא:** אתה אפילו לא יודע כמה סיכנת את החיים שלך.
- חולה:** למיטה, מייד.
- חולה:** מה קורה לי, דוקטור?
- רופא:** העומס על המערכות שלך בגוף גובר. כלי הדם מצטמקים. הדם גועש. בהתחלה מרגישים קצת יותר טוב ואז כל המערכות קורסות, אחת אחת.
- חולה:** קודם כל – לנוח. אחר כך – להקפיד מייד את המצב הפיננסי. לא לשנות שום דבר. אפילו לא פסיק.
- חולה:** יש לי היום פגישה בבנק.
- רופא:** כבר אין. קודם כל נייצב אותך. אני אוציא הודעה לתקשורת.
- חולה:** כמה זמן ייקח לי להתייצב, דוקטור?
- רופא:** נראה.

- אישה:** אתה נשאר איתנו, דוקטור, נכון?
- רופא:** בוודאי. הפציינט שלי זקוק לי. (לחולה) לך לנוח.
- אישה:** (לחולה) אני אכין לך תה.
- החולה יוצא.
- אישה:** תודה, דוקטור.
- רופא:** (אורז את מסמכיו) להתראות.
- אישה:** אתה הולך?
- רופא:** חשבת שאני אישאר? יש לי מאמר לכתוב.
- אישה:** (בוכה) תעזור לי, דוקטור.
- רופא:** הרגע עזרתי לך.
- אישה:** ההרגשה שלו תשתפר. מחר הוא יתרום את הכל.
- רופא:** אז תשכנעי אותו.
- אישה:** ניסיתי. כל השבוע. הוא לא מקשיב לי.
- רופא:** מההתחלה ראיתי מי את. בעיניים. אנחנו די דומים. קצת הבדלים בשאיפות, זה הכל.
- בואי איתי.
- אישה:** לבוא איתך?
- רופא:** כן.
- אישה:** לאך?
- רופא:** (מתקרב לאישה ומחבק אותה) ממחר אני אהיה הרופא הכי מפורסם בעולם. לא יהיה לי עם מי לחגוג. אולי נחגוג ביחד, באוסטרליה?
- אישה:** חשבתי שאתה מחפש את ברטה.
- רופא:** היא לא עונה לי. ואתן כל כך דומות.
- (ולאחר שהאישה לא עונה) את לא מחבבת אותי? אפילו קצת?
- אישה:** אני...
- רופא:** (ממהר לקטוע אותה) המעמד החדש שלי יביא הרבה הטבות. אני אשאיר לך את כל ההטבות ואקח את כל הפירסום. רק תצטרכי לאכול איתי ארוחת ערב מדי פעם. מה את אומרת?

האישה מתרחקת.

- רופא:** את לא באה. אז אני הולך.
- אישה:** רגע. אני מוכנה לתת לך את מה שנתתי לך אתמול.
- רופא:** על בסיס קבוע?
- אישה:** קבוע?
- רופא:** אל תתביישי. תעשי את זה בראש מורם. (מנשק אותה) זאת השקעה לעתיד.
- אישה:** לכמה זמן?
- רופא:** בדיוק, גברתי, תנהלי משא ומתן על הכל. שבועיים. אם לא תצליחי לשכנע אותו תוך שבועיים, לא תצליחי בכלל. ואז כבר תבואי איתי.
- אישה:** כמה קבוע?
- רופא:** פעם ביום. החל מהיום. עשרים דקות.
- אישה:** עשר דקות. החל מהשבוע הבא.
- רופא:** שתים עשרה דקות. עשר דקות בסופי שבוע.
- אישה:** בלי סופי שבוע ונתחיל מעכשיו.

הרופא מחבק ומנשק את האישה.

- אישה:** אני באמת דומה לברטה?
- רופא:** ברטה...

נכנס החולה.

חולה: אני מרגיש הרבה יותר טוב.

האישה ממהרת להתנתק מהרופא.

תמונה 8

חדר בבית.

אישה: לאן?

- חולה: לארוז.
- אישה: אל תלך, אני...
- חולה: את מה? מה את?
- אישה: אני מצטערת. זה קרה רק פעם אחת.
- חולה: קניתי לך כרטיס טיסה לאוסטרליה.
- אישה: אוסטרליה?
- חולה: כן. אוסטרליה. מאד נעים שם עכשיו. העונות הפוכות. שידרגתי לך לביזנס.
- אישה: ביזנס?
- חולה: כן. את אוהבת ביזנס, נכון?
- אישה: תבוא איתי.
- חולה: לא.
- אישה: תנשק אותי.
- חולה: אני לא מסוגל לנשק אותך עכשיו. דוקטור.

הרופא נכנס.

- חולה: הבוקר תרמתי את כל הכסף שלי.
- אישה: מה?
- רופא: זה אומר שאתה כבר לא בעל השליטה בסיינס דיילי?
- חולה: אף פעם לא הייתי.
- רופא: אז למה...
- חולה: רציתי שתשגיח עליי קצת.
- רופא: (רץ החוצה) עיכבת אותי בשבוע. אתה יודע מה זה שבוע?
- חולה: דוקטור. התקשרה לכאן אישה בשם ברטה.
- רופא: (נעצר) ברטה?
- חולה: כן. אין לה את המספר שלך.
- רופא: נתת לה?
- חולה: ניתקתי.

הרופא יוצא.

- אישה:** תרמת את הכל?
חולה: כן.
אישה: איך אתה מרגיש?
חולה: אני מתחיל לעבוד היום.
אישה: אני אמכור את הכרטיס.
חולה: תמכרי.
אישה: רוצה לתת לי סטירה?
חולה: (בוזן אותה לרגע) לא.
אישה: בוא ניפרד כמו שצריך.
חולה: (בוזן אותה לרגע) להתראות.

החולה פונה לצאת. נעצר.

- חולה:** כאב לך?
אישה: כן.
חולה: יופי.

החולה נופל.

- חולה:** הה... הלב... נשבר לי הלב.
אישה: דוקטור.

הרופא נכנס.

- רופא:** כן?
אישה: בבקשה, דוקטור.
רופא: עכשיו זה כבר יהיה עשרים דקות ו...
אישה: בסדר. בסדר, מה שאתה רוצה. רק תטפל בו.

הרופא בודק דופק לחולה.

- רופא:** הוא אמר מה כואב לו?
אישה: הוא אמר שנשבר לו הלב.
רופא: (לאישה) תביאי לו מים.

האישה יוצאת.

- רופא:** (מבצע בדיקה) הלב הוא שריר חזק. חזק! לא שוברים לנו אותו כל כך מהר.
חולה: (מתנער) מי אתה?
רופא: הרופא שלך.
חולה: מי אני?

החולה מתעלף.

האישה חוזרת עם כוס מים. בוכה.

- אישה:** הכל נגמר.
רופא: אין מה לדאוג.
אישה: הבורסה נפלה.

הרופא משכיב את האישה על השולחן ונשכב מעליה.

- רופא:** אחד לדרך.

האישה ממשיכה לבכות.

מערכה שלישית

תמונה 9

בנק. החולה יושב מול הפקיד.

- חולה:** עוד כמה?
- פקיד:** בין שלושה לחמישה.
- חולה:** חמישה...
- פקיד:** שלושה.
- חולה:** זה הכל... (הפקיד לא עונה) אבל איך זה יכול להיות?
- פקיד:** הכלכלה העולמית ספגה אתמול את אחד המיתונים הקשים בהסטוריה. חסכונות של חיים שלמים נעלמו תוך כמה שניות.
- חולה:** הרגשתי את זה... (מראה על חזהו) פה.
- פקיד:** כולם הרגישו. אפילו אני. ראית את כל הגופות ברחוב?
- חולה:** לא.
- פקיד:** העיר מתחילה להתמלא במודעות אבל וסירחון. צריך לסתום את האף ולעצום את העיניים בעת ובעונה אחת. זה מאד קשה לאנשים בלי קואורדינציה.
- חולה:** אפשר... אפשר לשתות משהו?
- פקיד:** מדיניות הבנק אוסרת עליי.
- חולה:** אפילו לא כוס מים?
- פקיד:** לא באקלים הפיסקלי הנוכחי.
- חולה:** אתה ככה תמיד?
- פקיד:** אני ככה, וזהו.
- חולה:** איך אתה מרגיש?
- פקיד:** בסדר גמור.
- חולה:** פקידים... אתם תמיד בסדר גמור. שורדים הכל. לאן הזרמת את כל העמלות ששילמתי לך? שווייץ? מונטה קארלו? סיישל? עוד כמה ימים תחגוג קצת על חשבוני? החשבונות שלי הלכו כמעט מייד. כמה עשרות שנים נעלמו תוך שעה. פוף. ממש ראיתי את זה קורה. בעיניים. (מציץ בשעונו) לא נשאר לי עוד הרבה זמן.
- חולה:** אני מצטער לשמוע.
- פקיד:** למה?

- חולה:** אתה הידיד היחיד שנשאר לי.
פקיד: אני לא חושב שאנחנו ידידים.
חולה: אנחנו ידידים. ככה החלטתי.
פקיד: אני אפילו לא יודע איך קוראים לך.

הפקיד פונה ללכת.

- חולה:** לאן?
פקיד: להביא לך מים.

הפקיד יוצא וחוזר עם קנקן וכוסות. מוזג לחולה ומתכוון לצאת.

- חולה:** תודה. זה ידידותי מאד. שתה איתי.

הפקיד מוזג לעצמו.

- פקיד:** לחיים.

הם מקישים כוסות ושותים. לאורך הקטע הבא, הפקיד מתחיל לחרחר, בלי שהדבר גורר תגובה מהחולה.

- חולה:** אני נוסע מחר לאוסטרליה.

- פקיד:** (מחרחר) אוסטרליה?

- חולה:** כן. הכרטיסים עכשיו נורא זולים, ואשתי מתעקשת. אומרת שהאוויר שם טוב ללב.
(הפקיד מחרחר) אל תדאג. אני יודע שבתור הבנקאי האישי שלי, שהוא גם ידיד אישי קרוב, אתה מעדיף שאני אוציא כמה שפחות בזמנים כאלה. (הפקיד מחרחר) זה בדיוק מה שאמרתי לה, אבל היא כל כך מתעקשת. (צוחק. הפקיד מחרחר). האמת היא שזה הטיול האחרון.

החולה יוצא. חוזר.

- חולה:** אולי תבוא איתנו?

הפקיד מת.

תמונה 10

נכנס הפקיד.

פקיד: אפס הוא ה

מספר השלם שבא לפני 1 ואחרי 1-.

אפס הוא ה

מספר הסידורי הקטן ביותר,

וכמציין כמות הוא מתייחס למספר הדברים

בקבוצה

ריקה.

תמונה 11

חוף ים באוסטרליה.

האישה דוחפת כיסא גלגלים, בו ישוב החולה. אל הכיסא מחוברת אינפוזיה.

חולה: אח, זה משהו. נכון?

אישה: כן.

חולה: מקסים כאן, נכון?

אישה: כן. מקסים.

אתה נהנה?

חולה: לא. ואת?

אישה: לא.

חולה: אפילו לא קצת?

אישה: אפילו לא קצת. אני לא יכולה להפסיק לחשוב על זה.

חולה: תפסיקי להסתכל בשעון. זה יקרה כשזה יקרה.

אישה: אתה לא רוצה לדעת מתי בדיוק?

החולה עוצר את כיסא הגלגלים ונשמט עליו.

אישה: לא. תתעורר. יש עוד זמן. יש עוד זמן.

חולה: למה את צועקת?

החולה מתרומם מהכיסא באחת.

אישה: איך אתה מרגיש?

חולה: אני מרגיש.. אני מרגיש חזק!

אישה: אל תתרגש יותר מדי. רק הרגע התעלפת.

חולה: לא התעלפתי. נחתי. אח, איזה אוויר. איזה אוויר! (מתחיל לרוץ במקום) מחר אני כבר

אצא לריצת בוקר על קו החוף. המשבר בטח הסתיים. הבורסה עלתה. בואי נתחבק.

אישה: אתה רוצה לחבק אותי?

חולה: כן. (מחבק אותה)

אישה: בוא נישאר... ככה. על החוף באוסטרליה... ככה.

חולה: טוב. הנה.

אישה: כן. הנה.

חולה: איך זה?

אישה: נחמד.

ולך?

חולה: נחמד.

החולה מתחיל להשתעל.

אישה: הכל בסדר?

חולה: (ממשיך להשתעל) כן, כן.

אישה: עדיין נחמד לך?

חולה: כן.

החולה ממשיך להשתעל.

חולה: נקי פה. מרסלוס עשה עבודה טובה.

אישה: נכון.

חולה: כן. תזכירי לי לקנות לו משהו אקסטרה לחג. בדיוק חזרתי מהג'ים... הוויסקי אנד Coke מחכה לי... מוזיקת ג'אז נעימה ברקע... איך השמפניה? אח, זה... זה פשוט... זה פשוט ה... (צונח) איי. (מת)

האישה נופלת על רגליה לצד החולה.
תרועת חצוצרות. נכנס הפקיד ומרים את החולה.

חולה: אתה?

פקיד: כן. אני.

חולה: היית המוות כל הזמן?

פקיד: לא. הייתי אני. פקיד.

אל תעשה פרצוף. אותי אף אחד אפילו לא בא לקחת. שלא לדבר על חצוצרות.
בוא.

חולה: רגע. אני בטח מיוחד אם משקיעים ככה בהליכה שלי למוות.

פקיד: אתה לא מיוחד. כנראה שהבנק העולמי התרסק סופית ולכן המוות שלח פקיד בנק למשימה. הוא מאד מעריך סמליות. (והוא לוקח את החולה בזרועו ומוביל אותו)

חולה: לאן?

פקיד: פנימה.

הפקיד כורך את זרועו סביב החולה והם יוצאים ביחד מהבמה.
האישה קמה.

תוך כדי הדברים הבאים, האישה הולכת אל מחוץ לבמה.

אישה: באנליזה,

אסימפטוטה של

פונקציה ממשית היא

קו ישר המתקרב לגרף הפונקציה באופן כזה ש

המרחק ביניהם שואף לאפס כאשר מתרחקים מראשית הצירים לאינסוף.

באופן כללי יותר,

אומרים ששתי עקומות מתקרבות זו לזו באופן

אסימפטוטי

אם המרחק ביניהן שואף ל

אפס.

האישה יוצאת. רחש המים.